KARİKATÜR

Yalana Çiçekler Modasında:

— Dadıcığım, çiçeğimi görenler ne derler?..

— Ne diyecekler yavrum, vakitsiz açılmış derler!..

Dünya Karikatürleri

— Çok iyi piyano çalar. Şopen'i, List'i, Bah'ı çok sever!..
— Kocasının haberi yok mu?..

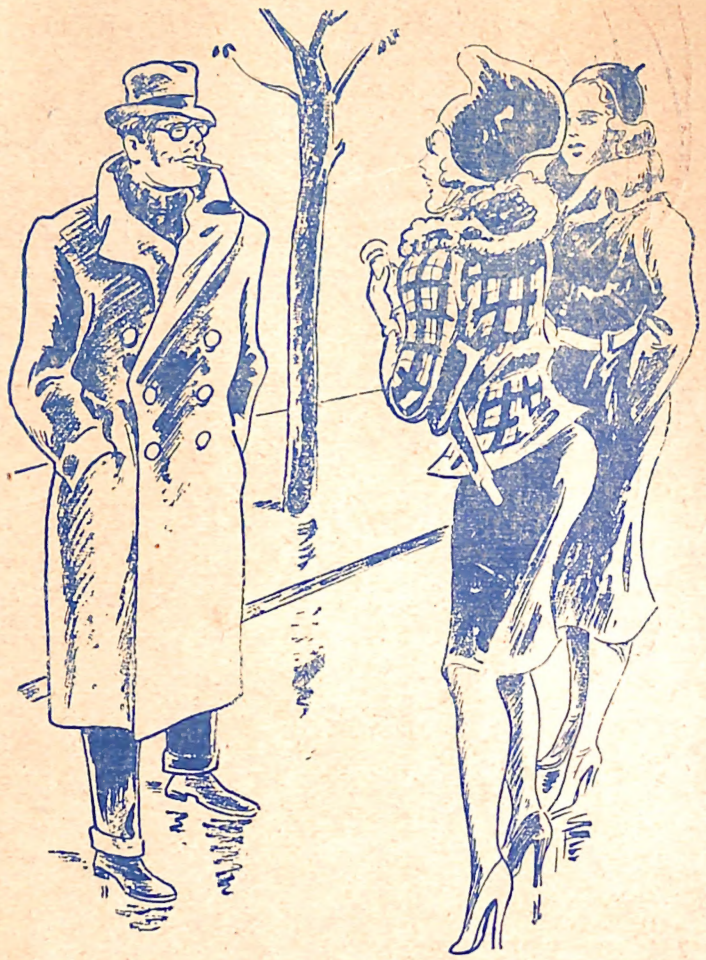

— Fifi'nin kocası seni yakalamış, nasıl oldu o öyle?..
— Ne yaparsın; asrî mobilyaların altında saklanacak yer yok ki!...

Kalemine mürekkep doldurmak için vakit kaybetmek istemiyen velût muharrir!...

— Bu ilâç olmasa yaşamak imkânı yoktu..
— Ya... Demek okadar faydalı...
— Evet, fabrika amcamdan bana miras kaldı!...

No. 160 CİLT: 7 YIL: 4 FİATI 10 KURUŞTUR 19 İKİNCİKÂNUN 1939

Karikatür

İDAREHANESİ:
İstanbul: Ankara caddesi hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103. Telefon: 23031
Telgraf: İst. KARİKATÜR

Sahibi:
SEDAT SİMAVİ

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye: Seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

Kanun — Eşeledikçe, bakalım daha ne molozlar çıkacak!..

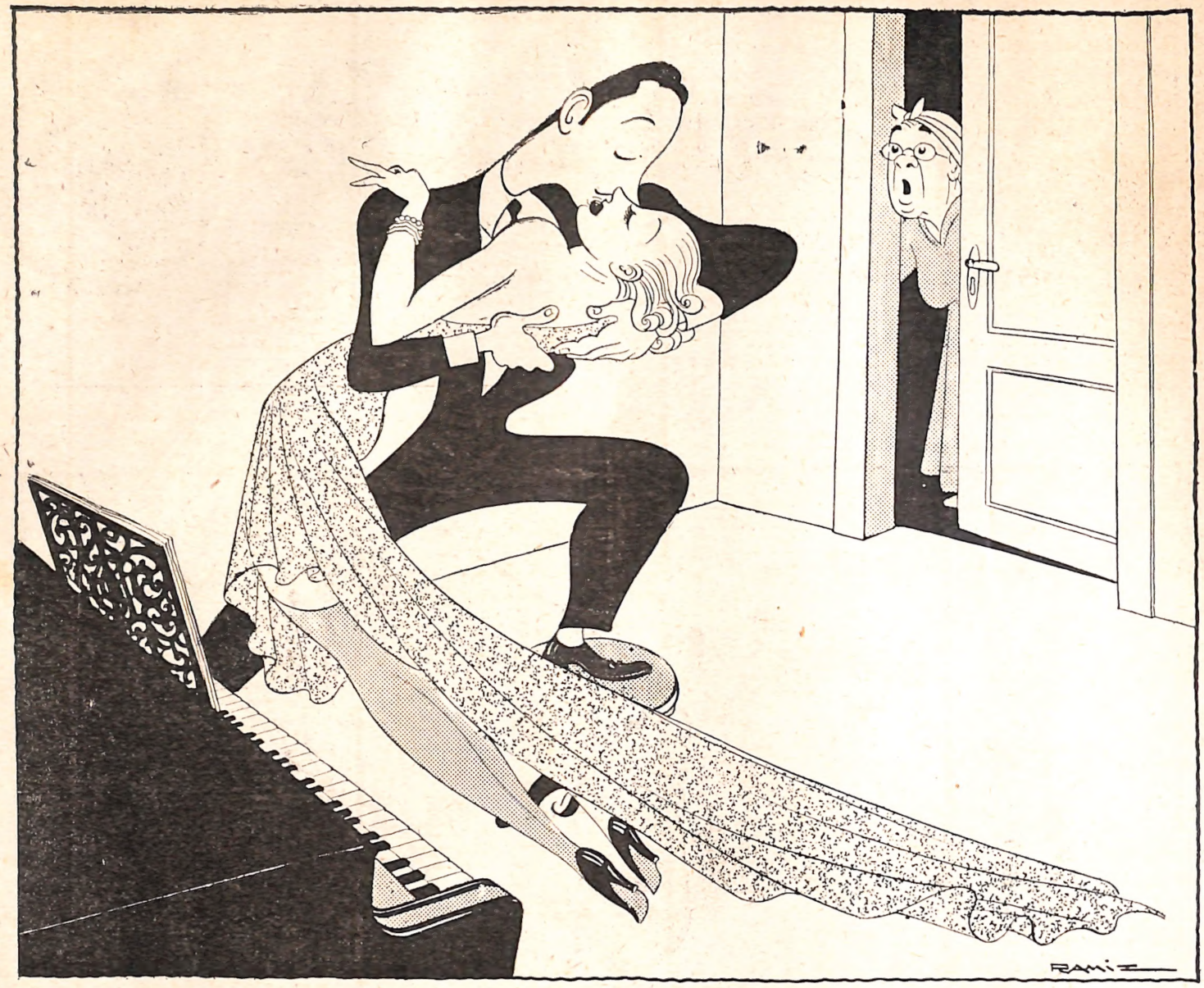

— Kızım, bugün piyano hocası peşrev yapacak diyordu, doğruymuş!..

BÜYÜK TAYYARE İKRAMİYESİ

TAYYARE kaçakçılığı sayesinde tam beş yüz bin lira vurmuş olmasına nazaran bu seneki yılbaşı Tayyare piyangosu büyük ikramiyesinin Ekrem König'e vurmuş olduğunu kabul etmek lâzım gelir. Hem de bizlerde olduğu gibi onda yahut beşte bir hisseye sahip olmak şartile değil, ikramiyenin tamamına el koymak şartile.

Maamafih fırsat müsaade eder de bu piyango talilisinin hükûmetçe yakasına el koymak nasip olursa, kendisine yüz bin lira ikramiyeden daha ağır bir şeyin vurmasına da intizar edilebilir. Ancak nerede o günler? Atı alan Üsküdarı aşarsa beş yüz bini alanın herhalde Üsküdardan çok uzak, emin ve bulunmaz bir adrese aşmış olmasını tabiî görmek lâzımdır.

* * *

Ekrem König'in ahlâkı hakkında ileri geri söz söylemek mümkündür. Fakat zekâ ve becerikliliğini kıskanmadım dersem yalan olur.

Bu zatın devlete gelen telgrafları el çabukluğu ile aşırıp devlet namına Amerikaya telgraf çektiği günlerde idi. Bana da bir yerden posta ile on beş lira kadar bir para gelmişti. Emanetimi almak için postaneye gittim ve bir gün evvel eve bırakılmış olan ihbarnameyi memura uzattım.

Memur önündeki kâğıtları uzun uzun karıştırdıktan sonra;

— Evet, dedi, on beş liranız gelmiş.. Hüviyet cüzdanınızı lûtfedin.

Hüviyet cüzdanımı üzerimde taşımak âdetim olmadığını bildiğim halde ceplerimi karıştırdım ve sonunda boynumu bükerek itiraf ettim:

— Yok..

Memur kızdı:

— Canım hüviyet kâğıtsız insan olur mu?

— Henüz nüfusa kaydedilmemiş olanlara en son defa olarak cezasız nüfus kâğıdı verilmekte olduğuna dair arasıra gazetelerde resmî ilânlar görülüyor. Bu ilânlara nazaran henüz devlet kütüğüne geçmemiş bazı vatandaşlarımız bulunduğunu tahmin etmek lâzımdır. Ancak ben onlardan değilim.

— Peki varsa neden göstermiyorsunuz?

— Üzerimde değil, evde unuttum.

— O halde ne diye postaneye geldiniz?

— Postaneye hüviyet cüzdanı almıya değil, para almıya geldim. Sonra davetsiz de gelmiş değilim. Beni siz çağırdınız.

— Evet ama, ihbarnamede cüzdansız gelinir diye bir kayıt yok.

— Zannederim cüzdanla gelinmeli diye de bir kayıt yok..

— Siz okuma bilir misiniz?

— Şöyle böyle..

— O halde davetiyedeki; «Postanece

maruf olmıyanlar hüviyetlerini isbata mecburdurlar» kaydını neden okumadınız?

— Vallahi muharrir olduğum için ben yalnız yazmıya alışkınım. Okumam pek yoktur. Sonra bu davetiyede beni alâkadar eden şey yalnız posta ile gelen paranın miktarı idi. Kâğıdın bir köşesine yazdığınız on beş rakamını söktürünciye kadar okadar sıkıntı çektim ki, gerisine takatim kalmadı.

— Görüyorsunuz ki, hüviyetinizi isbat etmeniz lâzım.

— Ben gazetecilik ve kitapçılık âleminde oldukça maruf bir insanım.

— Evet ama postahanece değil.

— Bunu doğru söylediniz... Kitapla ne alâkanız var?

— Maruf bir insan olduğunuzu söylüyorsunuz. Fakat hüviyet cüzdanınızı göstermediğiniz müddetçe bu sizin kavli mücerredinizde kalır. Ya siz bu kâğıdı nasılsa eline geçirmiş bir dolandırıcı iseniz... Öyle ya, namuslu adam olduğunuza dair alnımıza damga basmamışlar ya..

— Bir bu eksikti.

— Binaenaleyh hüviyet cüzdanınızı getirmedikçe benim nazarımda siz paranın hakikî sahibi olamazsınız. Ya hüviyet cüzdanı, yahut da sizi tanıyan bir şahit..

Memurun bana âdeta dolandırıcı nazarile baktığını görüyor, sıkıntımdan ter döküyordum. Utana utana gişeden uzaklaştım. Kendimi sokağa attım.

* * *

Ya hüviyet cüzdanı, ya beni tanıyan bir şahit..

Hüviyet cüzdanı evde idi. Fakat beni tanıyan şahidi sokakta bulmak kolayca mümkündü. Nitekim beş on adım sonra bunlardan birine rasladım ve yakasından tutup postaneye götürdüm. Postaneye girerken şahidime bazı faydalı talimat vermek kurnazlığını da ihmal etmemiştim.

— Ben vaktile birine şehadet için Şer'iye mahkemesine gitmiştim. Bana onun babasının ve büyük babasının adını sormuşlardı. İhtiyaten ben de sana kendi babamın ve büyük babamın adını söyliyeyim. Aklında tu, dedim.

Fakat aksiliğe bakın ki, ben doğmadan çok evvel ölmüş olan büyük babamın adını kendim de hatırlıyamıyordum. Neyse kolay bir isim uydurarak ikimiz de belledik.. Yalnız memur bize hiç tahmin etmediğimiz bir istikametten bir hücum yaptı:

— Siz arkadaşınızın şahidi olarak buraya geliyorsunuz. Fakat benim sizin şehadetinizi kabul etmem için evvelâ sizi tanımam lâzım gelir. Nerde nüfus kâğıdınız?

Aksiliğe bakın ki, arkadaş da benim gibi hüviyet cüzdansız gezen takımdandı. Aramızdaki fark onun benim gibi dilsiz ağızsız olmamasıydı. Binaenaleyh hiddetle memura söylenmiye başladı:

— Nedir efendim bu çıkardığınız müşkülât... Herkes sokakta elinde nüfus kâğıdile mi dolaşacak.

Ben kendisinin eteğini çektim, usulca dedim ki:

— Aman gürültü etme ayağını öpeyim. Nüfus kâğıtsız iki adam dolaşıyormuş diye bizi çalyaka karakola filân götürürler.. Sonra sen şahsı salis sıfatile aradan çıkıp gideceksin, ben paramı alıncıya kadar kimbilir kaç gün bu memurla başbaşa kalacağım. Sana duyduğu infialin acısını sonra benden çıkarır. Haydi gidelim. Ben nüfus kâğıdını evden getirmiye razıyım.

Aksiliğe bakın ki, bayan cüzdanı ihtiyaten emin bir yere kilitlemişti. Okadar emin bir yer ki, kendisi ancak iki günlük bir araştırmadan sonra meydana çıkarabildi.

Nihayet üçüncü gün elimde cüzdanla memurun karşısına dikildim.

— Buyurun istediğiniz vesikayı..

— Peki, ihbarnameyi verin..

— Ne ihbarnamesi?

— O sarı kâğıdı canım.

Elimi yeleğin cebine attım. Heyhat, bu defa da ihbarnameyi evde değiştirdiğim elbisenin cebinde unutmuştum. Hasılı namıma gelen on beş lirayı postaneden almak için tam dört gün uğraşmış ve bu adamcağıza karşı şüpheli bir adam vaziyetinde yaşamıştım. Bunun için Ekrem König'in hükûmete gelen bir telgrafı alıp onun namına cevap vermesine hayret etmeme hak vermek lâzımdır.

KARİKATÜR

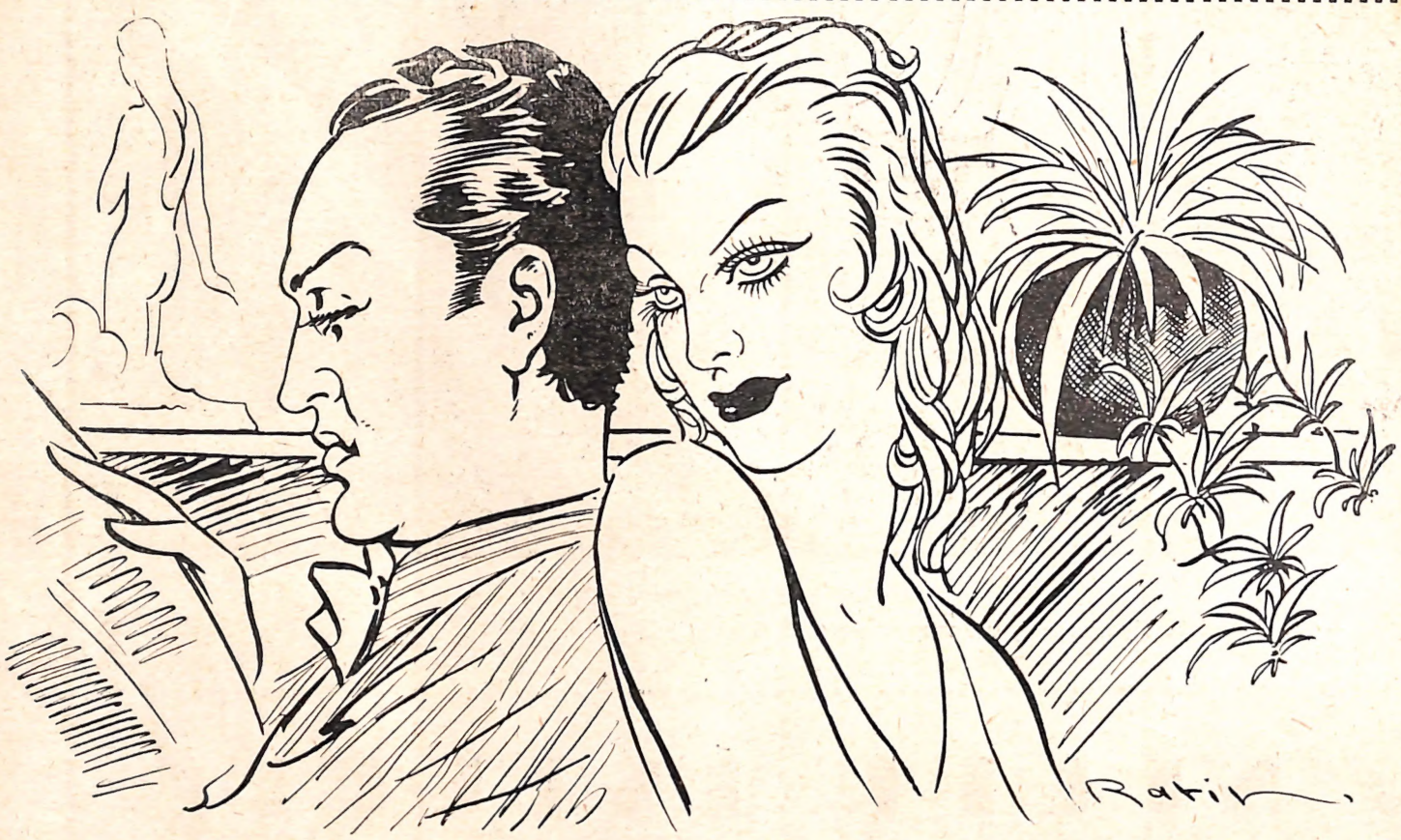

— Şükranla Selim evlenmişler...
— İmkânı yok, onlar nişanlı idiler!...

OYUN BAŞLADIKTAN SONRA:

Bayan — Seni gidi terbiyesiz seni, utanmıyor musun? Ellerin buz gibi!..

NELER İSTERİZ

Saylavlar seçildi, murada erdi,
Biz de intihaptan haber bekleriz!
Yarımız gönlünü ağyara verdi,
Biz ıssız yollarda gezer, bekleriz!

★

Gözleri dumanlı, alnı parlaktı,
Çiğ gibi gelmişti, sel gibi aktı...
Vefasız sarışın bizi bıraktı,
Şimdi bir Vefalı esmer bekleriz.

★

Yazmıştı bir hayli makale, kitap,
İlmiyle etmişti âleme hitap.
Bundan Maarife ettik intihap:
Bay Hasan Âli'den eser bekleriz.

★

Rahate kavuştuk derken kıdemle,
Gitti son ümit de yeni Baremle!
Kırk yıllık ömrümüz geçti sitemle,
Şimdi bir ebedî sefer bekleriz.

★

Son uyku dindirir belki yaramı,
Kahrolsun talile bozan aramı!
Ey gönül, geliyor Kurban bayramı,
Boşuna el açıp şeker bekleriz!

★

Islanmazşairin ağzında bakla,
Ömrümüz tükendi sayıklamakla..
Dağ, tepe aşarken eller uçakla,
Biz henüz vadide ester bekleriz!

★

Hepsi bir makama serdi postunu,
Etrafa topladı eşle dostunu,
Yıktı külâhını, attı mestini,
Daha biz çökecek minder bekleriz...

★

Sazındır meclise sefa getiren,
Başındır bu yüzden belâya giren!
Ortada sen varken, ey Çamdeviren,
Biz hangi şairden hüner bekleriz?..

ÇAMDEVİREN

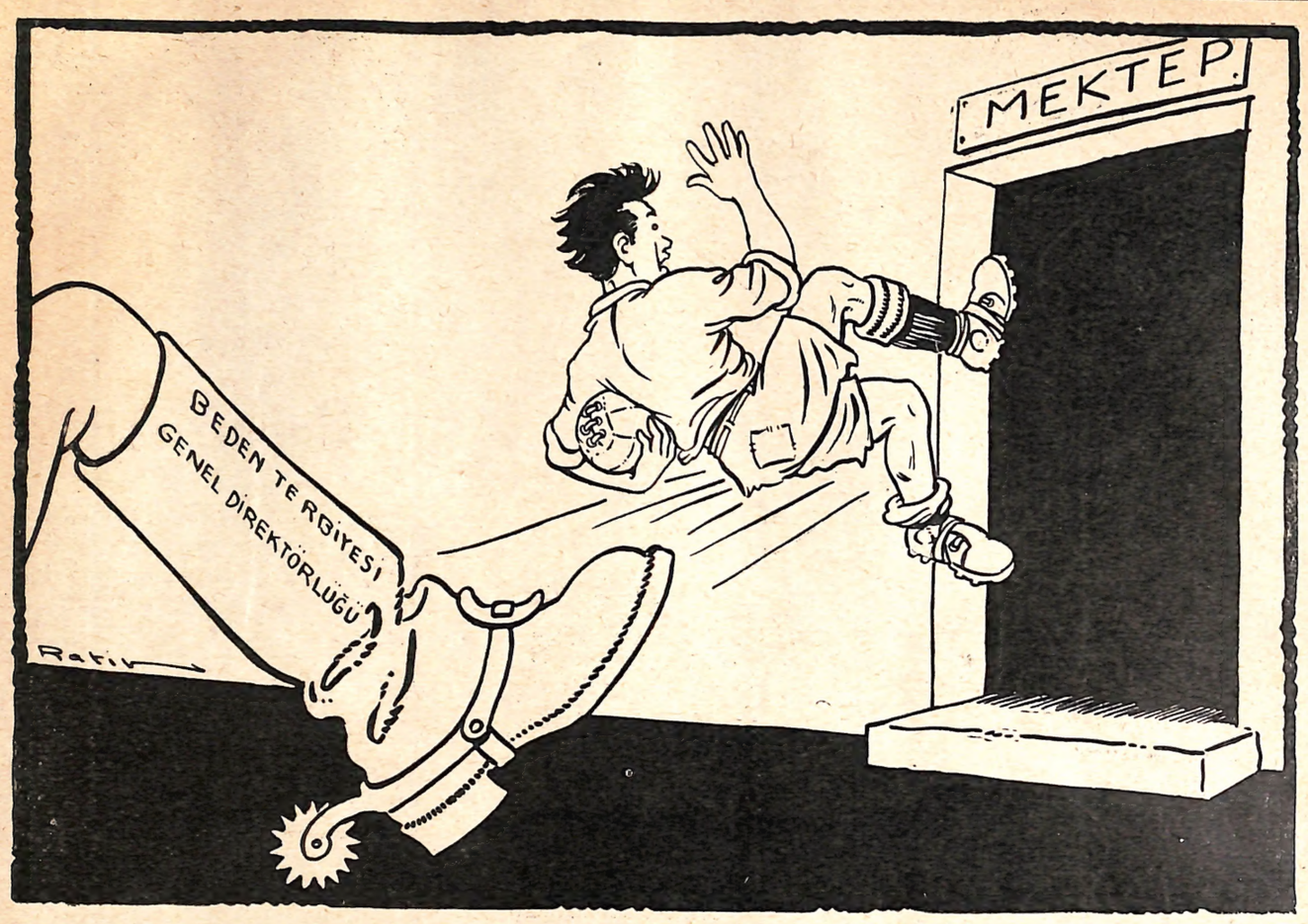

Mektep talebesinin spor klüplerile alâkaları kesilecek.. — Gazetelerden —

— Gol...

Şehir Mektubu :

SAAT MESELESİ

BAHÇEKAPISINDAN geçerken Yenicami saatine baktım: Beşi çeyrek geçiyor... Kendi kendime:

— Vapura kırk dakikalık zaman var, dedim, tramvayla Galatasaraya kadar gidip dönebilirim.

Beyoğlundan alınacak küçük bir siparişim vardı, hazır vakit müsait iken bunu da aradan çıkarmış olacaktım.

Tramvaya atladım. Garibi şu ki, oturacak yer de buldum. Ne olur ne olmaz, ayakta kalan bir kadına yer vermek mecburiyetinde kalırım endişesile, görmemezlikten gelmek için, gazetemi okumıya daldım. Tramvay, Eminönündeki insan sağnağını atlattıktan sonra, köprü üstünden kırıta kırıta yürümiye başladı..

Bilmem, sizde de ayni evhamı uyandırır mı? Ben, tramvayla ne zaman köprüden geçsem, gideceğim yere varamıyacağım, varsam bile aradığımı bulamıyacağım gibi bir üzüntü duyarım. Onun emekliyen çocuklar gibi sarsak sarsak yürüyüşü, tıknefes insanlar gibi ikide bir dinlenişi, bana, hafif tertip sinir buhranları geçirtir... Köprüde, kaç defa, vatmanın yanına fırlayıp: «Sür şu kaplumbağayı!» diye haykırmak istemişimdir, kaç defa tramvayın frenlerini, zembereklerini, bütün âlât ve edevatını açıp ona olanca hızını vererek köprüyü bir nefeste aştırmak arzusuna kapılmışımdır!

Çok şükür, Karaköye vâsıl olduk. Saate baktım, hayret! Bu ağır aksak, fıstikî makam yürüyüşle, bukadar mesafeyi, iki dakikada almışız... Ayinştayn nazariyesini anlar gibi oldum: Demek süratle zaman arasında sıkı bir rabıta var. Ağır yürüyüşle dakikalar yavaş yavaş geçiyor..

Bankalar caddesinde araba epeyce bekledi. Önümüzdeki tramvaylar birer birer Şişhane yokuşunu çıktıktan sonra sıra bize geldi. Bir hamlede kendimizi yokuşun başında bulduk. Belediyenin saatine baktım: Bir daha hayret! Bahçekapıdan hareket edeli henüz dört dakika olmuş.. Artık zamanla süratin arasındaki münasebete iyiden iyiye inanmıştım...

Sözü uzatmıyayım, Galatasaraya geldiğim zaman, seyahatim altı dakika sürmüştü. Nirengi noktası gibi karşıma dikilen umumî saatler bana bunu gösteriyordu. Alacağım şeyi rahat rahat aldım, vapura yarım saat olduğu için tenha bir tramvay beklemek fırsatını bulmuştum, atladım, yola düzüldüm.

Dönüşteki hayretim, gidiştekinin kat kat üstünde idi. Demin tramvay gibi nazlı nazlı yürüyen dakikalar, şimdi, otomobil hızı almıştı. Tramvay, yokuş aşağı indiği için, süratini arttırmıştı, ve bu sürate mukabil saat de çabuk geçiyordu... Demin ikişer dakika fasıla kaydeden kocaman saatler, şimdi, sekizer, onar dakika aralık gösteriyordu... Artık mahut nazariye bende bir iman halini almıştı; Muhakkak süratle zaman biribirine uyuyor... Yoksa, ağır yürüyüşle altı da-

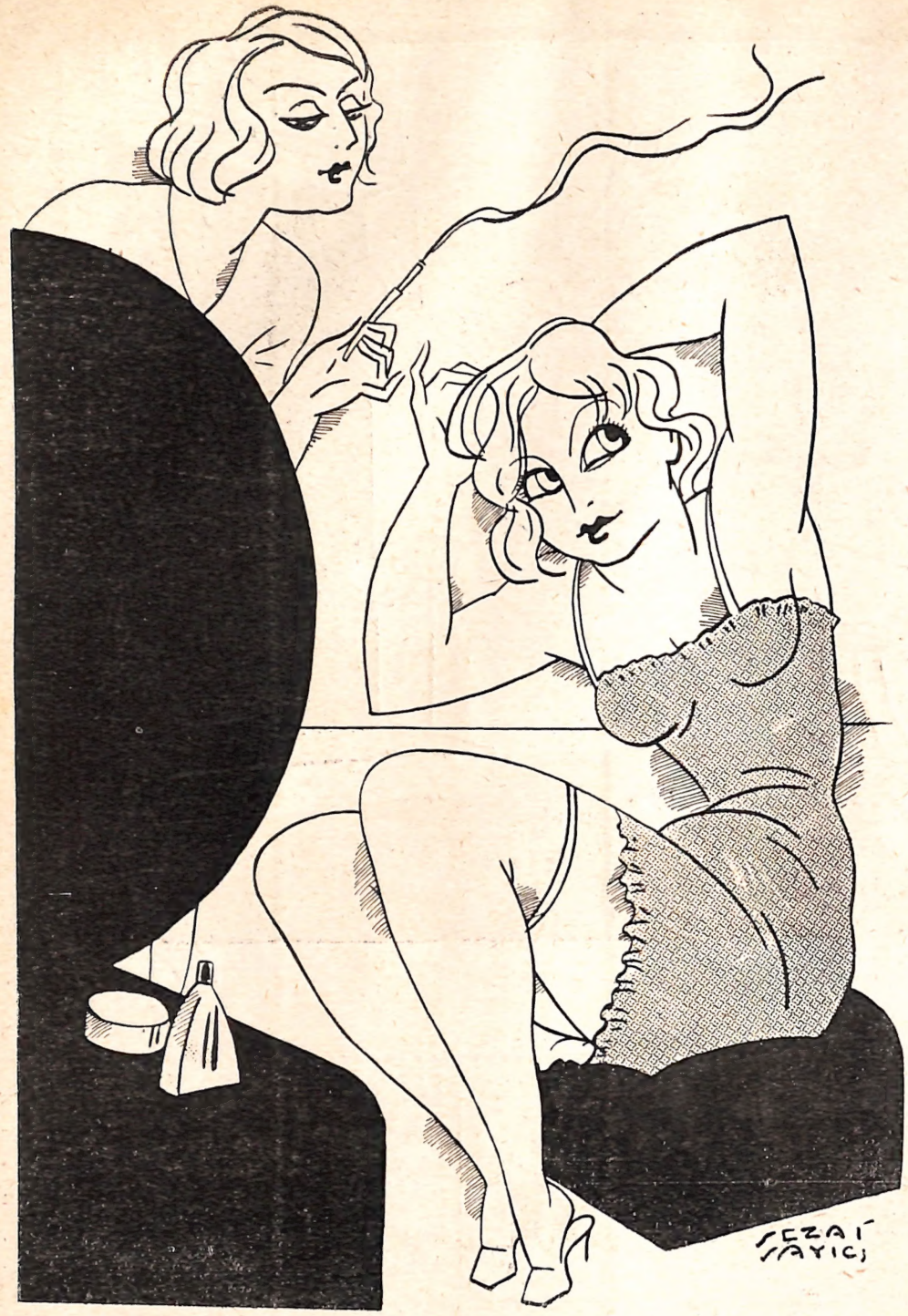

— Neclâ sinema yıldızı olacakmış...
— Tevekkeli değil, gündüzleri yatağından dışarı çıkmıyor!..

kikada aldığımız bir yolu koşar adımla yarım saatte mi katederdik?

Kısa keseyim: Tramvay köprüye geldiği zaman bizim vapur kaçmıştı.

Tekrar bir tramvaya atladım, saatimi elime alarak umumî saatlerle kontrol ettim.. Nihayet Taksimde şu neticeye vardım: Köprüden uzaklaştıkça saatler geri kalıyor, köprüye yaklaştıkça ilerliyor.. Acaba bunun sebebi ne olsa gerek?

Rasathaneye telefon ettim, üstat Fatin izahat verdi:

— Tabiî köprü başındaki saatle Beyoğlundaki saat arasında bir fark olacak... Çünkü tul daireleri değişiyor.

İlim dağarcığım yufka olduğu için ilk önce bu cevaba inandım. Fakat biraz sonra içime bir kurt düştü: Tul daireleri, adım başında bir iki dakika fark ettirirse, muhakkak Yeşilköyde şafak sökerken Pendikte güneş batacak... O zaman, yeryüzü, bir günde yüzlerce gece ve gündüzle karşılaşacak... Şu halde bunun sebebini başka bir noktada aramalı..

Bir arkadaşım bana şu mütaleada bulundu ve benim de aklıma uygun geldi:

— Bu saatleri, olsa olsa, lokantacılarla otelciler idare ediyor.. Halka, treni, vapuru kaçırtıp kendilerine müşteri yapmak için.

Bilmem, siz ne fikirdesiniz?

Kulak misafiri

Kısa Hikâye:

Muvaffakiyet

HENÜZ tüfeğin icat edildiği devirdeydi, derebeylerinden biri silâhşörünü alarak ava çıktı, yanında mükemmel bir av köpeği de vardı...

Derebeyinin karısı, kocasının mütlhiş bir avcı olduğunu biliyordu. O güne kadar, yayla, okla avlanmıya çıkan kocasının, akşam üstü, bir yığın avla saraya döndüğünü yüzlerce defa görmüştü. Fakat bugünkü avcılık, kadının büsbütün merakını arttırmıştı. Çünkü derebeyi, ilk defa tüfekle ava çıkıyordu.

Av dönüşü, kadının merakta haklı olduğunu gösterdi.

Derebeyi saraydan içeri asık bir yüzle girdi, karısını görür görmez;

— Felâket!

Diye haykırdı.. Karısı heyecanla atıldı;

— Ne oldu? Av vuramadın mı?

— Av vuramadım ama, bizim silâhşörle köpeği vurdum!

Silâhşörle köpeğin ölümü, derebeyini azminden döndürmemişti. Ertesi gün yine ava gidecekti. Yanına bir başka silâhşörle köpeklerinden birini aldı, yola çıktı..

Kadın, dört gözle avcılığın neticesini bekliyordu.

Akşam üstü, asîl koca, yüzünde geniş bir tebessümle saraydan içeriye daldı. Karısı, bir gün evvelkinden daha büyük bir telâşla, kocasını karşıladı;

— Ne haber?

— Bugün muvaffakıyete doğru kuvvetli bir adım attım..

— Demek yeni silâhşörle yeni köpeğe bir şey olmadı?

Kocası, gururla karısına cevap verdi;

— Silâhşör vuruldu gitti amma, köpek sapsağlam duruyor!

Boncuk

YENİ YILIN BİLÂNÇOSU

Şu eski senenin haftası, ayı
Ne çabuk tükendi, su akar gibi,
Şaşırdık görünce Noel babayı:
O uzun sakalı beyaz, kar gibi,.

★

Tam on iki ayın gelmiştir sonu,
Maziye karıştı... Düşünme onu,
Yapayım bir yılın bilânçosunu:
Neler var yazayım zarar, kâr gibi.

★

Geçen yıl tarihte uğursuz kaldı,
Felek bu milletten Atayı aldı.
On sekiz milyona dünya daraldı:
Ülkeye gömüldük bir mezar gibi.

★

Milletin açıkmış yine kısmeti,
Çünkü reis seçtik şanlı İsmeti:
Vatana büyüktür onun hizmeti,
İsabet olamaz bu karar gibi.

★

İnönü başbuğdur... Yurdun bahtı var,
Yurda hizmet için çünkü ahdı var.
Herkesin gönlünde onun tahtı var:
Otursun bir aziz hükümdar gibi.

★

Geçen yıl tehlike geçirdi dünya:
Sulh denen proje düşmüştü suya!..
Milletler görmüştü korkulu ruya:
Harp yine azmıştı canavar gibi.

★

Bakmadan dünyanın bükük beline,
Ordular silâhı aldı eline.
Şükredin İngiliz Başvekiline:
Harbe karşı durdu bir duvar gibi.

★

Geçen yıl ansızın duyduk bir seda,
Bir heyelân oldu: Kaydı Üstündağ.
Etti bay Muhittin bu şehre veda,
Bir vali kazandık biz Kırdar gibi.

★

Taktı ilk gününden canını dişe,
Kolları sıvadı, girişti işe.
Bakarsak ondaki zorlu gidişe
Şehri düzeltmiye azmi var gibi.

★

Bilmem ki, kimlere olsun vebali,
İstanbul şehrinin meydanda hali:
Molozlar içinde yaşar ahali,
Çöplükte eşinen horozlar gibi.

★

Saatler günleri ileri itti,
Böylece haftalar ve aylar bitti.
Yeni yıl dinç geldi. Eski yıl gitti
Bir saçı ağarmış ihtiyar gibi.

★

Bir destan içinde tarih yayılı,
Ey Necdet; eserin oldu sayılı,
Dilerim geçirsin millet bu yılı,
Keder ne bilmiyen bahtiyar gibi.

NECDET RÜŞTÜ

FIKRA

Aynaroz kadısı

— Aynaroz kadısı filimi memleket dışında gösterilmiyecekmiş..

— Hacet yok, yapılan propagandalar yüzünden dışarda yapacağı hasılattan fazlasını içerde elde etti!

Örümcek ağı

Bayan, hizmetçisini hiddetle salona çağırdı:

— Bu ne pislik, dedi, bak radyonun üstünü örümcek ağı kaplamış..

Hizmetçi kekeledi:

— Şey, affedersiniz, ben onu radyonun anteni sanmıştım!

Bay — Bu ne hafiflik..
Bayan — Yeni tuvaletimin yük olmamasını sen söylememiş miydin?!..

Hizmetçi – Hey gidi hey, eski zamanda bizi böyle şamarla kocalarımız zayıflatırdı...

Roma mülâkatında aslanlar..

— Amma cesaret ha, korkmadan başını tehlikeye sokuyor...
— Merak etme, daha evvelden onun tehlikesiz olduğunu tecrübe etti!...

NİHAÎ ZAFER

BİRİBİRLERİNDEN ayrılalı yirmi sene olmuştu. Buna rağmen bu eski karı koca arasındaki kin ve nefret hâlâ devam etmekte idi.

Süheylâ İstanbulda, Vehip İzmirde otururdu. Böyle olduğu halde en mükemmel casus teşkilâtlarına parmak ısırtacak vasıtalarla biribirlerinin ahvalinden haber alırlar ve biribirlerini rahatsız etmek için fırsat kaçırmazlardı.

Meselâ günün birinde Vehip eski karısından şöyle bir tezkere alırdı: «Esef edilecek bir şey öğrendim. Geçen akşam sarhoş olarak bara gitmiş, bar artistlerine sarkıntılık etmiş ve bunlardan birinin âşıkı tarafından biraz hırpalanmışsınız. Başınız ve gözünüzdeki ufak tefek yaralar ve bereler eczanede pansıman edildikten sonra sabaha kadar karakolda misafir edilmişsiniz. Yirmi yaşında oğlu olan ihtiyar bir erkeğin bu tarzda maceralara girişmesi ayıptır.»

Vehip bu mektuba hemen şöyle bir cevap verirdi:

«Hakkınız var. Bazan böyle ufak tefek çapkınlıklardan kendimi alamıyorum. Ne yapayım. Ruhum gibi vücudum da henüz gençtir. Ölümlü dünyada biraz eğlenmekten bir şey çıkmaz. Hemen Allah vücuduma sağlık versin. Bana yaptığınız dostane tavsiye ve nasihatlere ben de bir temenni ile mukabele edeyim. Yine eskisi gibi bütün günlerinizi börek ve hamur işleri yemekle geçiriyor, kapılardan girip çıkmakta güçlük çekecek derecede şişiyormuşsunuz. Artık gezip yürümiye ihtiyacınız kalmadığı için bunun okadar ehemmiyet yoktur. Fakat arasıra kolunuza ve bacağınıza saplandığını teessürle öğrendiğim ağrıları beğenemedim. Doktor romatizma diyormuş. Fakat inanmayınız. Bunlar bana felç başlangıcı gibi göründü. Hayli ihtiyarlamış olduğunuz için buna şaşmamak lâzım gelirse de, herhalde kendinize iyi bakmalısınız. Mahdumun yirmi yaşına yaklaştığını haber vererek bana ciddiyet tavsiye ediyorsunuz. Biliyorsunuz ki, oğlumun bakılması için mahkeme kararile yirmi senedenberi size vermekte olduğum aylık bir sene sonra kesilecektir. Binaenaleyh

Erkek — İnanmam, sen on sekizden fazla varsın, bana hakikî yaşını söylesene..
Kız — Mümkün değil, yedi senedir sakladığım bir şeyi nasıl söylerim!..

gelecek seneden itibaren elim daha ziyade genişliyecek ve bir derece daha fazla eğlenmeme imkân müsait olacaktır.»

* * *

Vehip bir başka mektubunda eski karısına şunları yazardı:

«Geçen gün tramvayda kıymetli bir pırlanta yüzüğünüzü düşürdüğünüzü öğrendim. Yüzüğün şişman parmaklarınızdan kendi kendine çıkmış olacağını tahmin edemem. Siz herhalde travmayda uyumuş ve bir yankesicinin yüzüğü parmağınızdan çıkarmış olduğunu farketmemiş bulunacaksınız. Yüzüğün bin lira kıymetinde olduğunu iddia ediyormuşsunuz. Lâkırdıyı daima beş misli mübalâğa ile anlatmak huyunda olduğunuz için yüzüğün iki yüz liradan fazla edeceğini ummuyorum. Maamafih bu da beni memnun eden bir ziyarettir.»

Süheylâ bu mektuba on beş gün sonra su cevabı verdi:

«Yine bir vergi kaçakçılığı yaptığınızı haber aldım ve bunu İzmirdeki avukatım vasıtasile vergi dairesine bildirdim. Devletten çalmak istediğiniz şu para bugünlerde kemali rezaletle elinizden alınacak ve bu hal benim yüzüğün kayıbından doğan memnuniyetinizi izale edecektir.

* * *

Yirmi sene evvel Süheylâ ile Vehip biribirinden ayrıldıkları zaman kadın mahkemeye müracaat ederek bir yaşındaki oğlunun kendisine bırakılmasını istemiş ve ayrıca çocuğun bakılması için Vehibin kendisine her ay otuz lira vermesini talep etmişti.

Mahkeme bu talebi kabul ettiği için Vehip yirmi senedenberi her ay bu parayı vermekteydi.

Çocuk yirmi bir yaşına girdiği gün Vehip Süheylâya şu mektubu yazdı:

«Çocuğu bugüne kadar bana beslettin. Fakat oğlan senin elinde adamakıllı tahsil yapamadığı için ölünciye kadar hayatını kazanmıya muvaffak olamıyacaktır. Binaenaleyh şimdiye kadar benim çektiğim yükü bundan sonra sen çekeceksin. Nihaî zaferin bende kalmasına memnunum.»

Üç gün sonra Vehip şu cevabı oliyordu:

«Nihaî zafer sende kalmış sayılmaz. Çünkü çocuğun babası sen değilsin. Kendine ait olmıyan bir yabancı çocuğu yirmi bir sene sana besletmiş olmak zaferi bana aittir.»

Karakuş

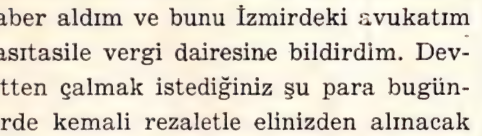

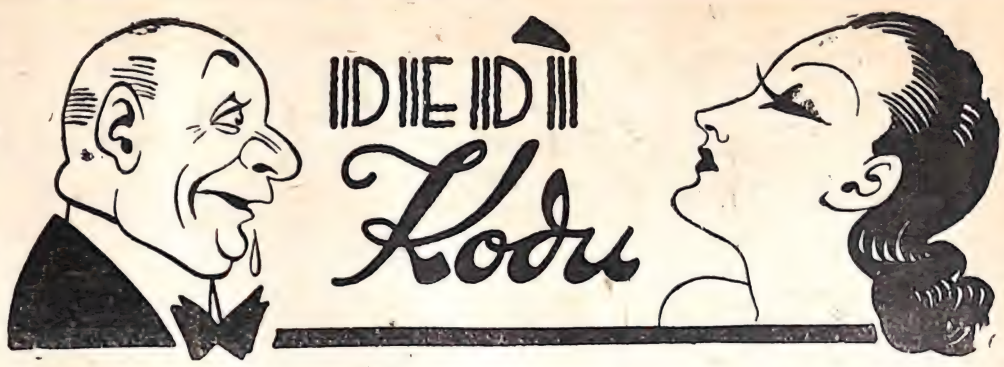

Bilârdocu

(D..) bir gazinoda arkadaşile bilârdo oynamıya başlamıştı. Aradan beş dakika geçmeden ters bir isteka darbesile bilârdonun çuhasını yırttı. Gazinonun sahibi kazayı haber alınca hiddetli ve meyus bir çehre ile geldi.

— Beğendiniz mi yaptığınız işi, dedi, ben sizin bilârdoya yeni başladığınızı bileydim oynamanıza müsaade eder miydim?

(D..) cevap verdi;

— Ne söylüyorsun arkadaş... Ben yirmi senelik bilârdocuyum... Şimdiye kadar belki yüz tane çuha yırttım.

●

Spor, stadyom

Bir taraftan mekteplilerin klüplere girip futbol oynaması yasak edildi, bir taraftan da İstanbulun her köşesinde birer stadyom yapılması konuşuluyor.. Bunu işiten bir arkadaş dedi ki:

— Şimdiye kadar sporcu vardı, stadyom yoktu... Şimdiden sonra da stadyom olacak, sporcu bulunmıyacak... Hem sporcuyu, hem stadyomu bir arada görmek bize ne zaman kısmet olur dersiniz?

●

Keramet

Bir mahkeme kâtibi, karısını, kaynanasını öldürdükten sonra ayağı masaya takılmış, tabancanın tetiği oynamış, kendi de vurulmuş..

Vapurda bunu konuşuyorlardı. İçlerinden biri dedi ki:

— Doğrusu kâtip, keramet sahibi bir adammış..

— Nereden anladın?

— Cinayeti işledikten sonra ayağının masaya takılıp tabancanın tetiği oynıyacağını, kendisinin de öleceğini daha evvel keşfetmiş de müddeiumumîye, babasına, akrabasına vasiyetnamesini yazmış.

Manken

Mağaza sahibi, camekânında, son moda kadın tuvaletleri teşhir ediyordu. Elbiselerin güzelliği karşısında başını çeviren, zarif mankenlere bakan bir meraklı bile yoktu. Akşam oldu, mağaza sahibi, camekândaki tuvaletleri içeri aldı, kapısını kapadı. Dışarı çıktığı zaman hayretinden küçük dilini yutuyordu: Camekânın önü hıncahınç kalabalıktı:

Camekâna dönüp bakınca işi anladı. Herkes çıplak mankenlerin temaşasına koşmuştu!

●

Avukatlık kanunu

İki avukat konuşuyordu:

— Yeni kanun mucibince avukatlar haksız dava almıyacaklarmış, ne yapacağız?

— Gayet basit: Haksız davaları haklı şeklinde göstermiye başlıyacağız..

●

Tayyare kaçakçılığı

Tramvayda kulak misafiri oldum.

— Gazetelerdeki tayyare kaçakçılığı dedikoduları birdenbire hafifledi.. Neden acaba?

— Galiba Ekrem Gönig'den çekiniyorlar. Belki namus davası açar diye!

●

Zafer

— Franko muzaffer olmuş..

— Tam zamanında. Biraz daha gecikseydi İspanyada ne galip, ne mağlûp, tek kişi kalmıyacaktı!

Kulaktan Kulağa

S. Sapici

Ümit kapısı

Mektebin muallimler odasında adam olmaz bir çapkın talebeden bahsediliyordu.

Muallimlerden biri:

— Ben bu çocuk kadar hain, uslanmaz mahlûka tesadüf etmedim. Terbiyesi için verilecek emekler boşa gitmiye mahkûmdur. Ömrümüz olursa bir gün onu darağacında göreceğimize hiç şüphe etmiyorum.

Başka bir muallim itiraz etti;

— Sen niçin bukadar bedbinsin. Bir muallimin talebesi hakkında bukadar fena bir şey düşünmesi caiz mi?

Öteki kızdı:

— Ben bir temennide bulunmuyorum. Gördüğümü söylüyorum.

— Yanılıyorsun.

— Ben yanılmıyorum, sen yanılıyorsun.

İkinci muallim gülerek devam etti:

— Belki meclis son dakikada cezasını müebbet hapse çevirir.

Hasisin düşüncesi

Arkadaşları arasında hasisliğile şöhret almıştı. Bir gün onun köşe başında duran hususî bir otomobile hasretle seyrettiğini gördüler ve sordular:

— Hayrola... Bir tebeddül görüyoruz sende.. Sen böyle lüks eşyasından hoşlanmazdın.

O içini çekti:

— Bilâkis... Şu otomobilin benim olmasını nekadar isterdim.

— Yok canım.

— Evet öyle.., İstanbulun kaldırımlarına kundura dayandıramıyorum. Bu otomobil benim olsa bir kundurama beş sene pençe vurdurmazdım.

Allah Vereceğini Versin

Kadıncağız tuvalet salonundan döndükten sonra iki saat da odasında oyalanıp boyalandı. Yüzünde ve gözünün etrafındaki kırışıklar yeni boyanmış bir rugan iskarpin cilâsı veriyordu.

Salonda gazetesini okumakla meşgul kocasının önünde durdu:

— Gazeteyi bırak da bana bak bir parça.. Nasıl buluyorsun beni?

Erkek canı sıkılmış bir tavırla:

— Mükemel... Mükemmel, dedi, beni meşgul etme rica ederim.. Meraklı bir şey okuyorum..

— Beni bu gece baloda görenler ne diyecekler?

— Mükemmel diyecekler... Mükemmel.. mükemmel...

— Bu tuvalet ile bana kaç şey verebilirsin?

Adamcağız gazetesini dizlerine bırakarak cevap verdi:

— Ben ne verebilirim karıcığım. Allah vereceği kadar vermiş..

— Yine büyük bir bataklık kurutulmuş..
— Darısı İstanbuldakilerin başına!..

Köpek ve korku

(F..) nin çok sevdiği bir köpeği vardı. Vaktile elli kuruşa aldığını, fakat şimdi elli liraya satmıya razı olmıyacağını söylerdi, Bu köpeğin fevkalâde meziyetleri vardı.

(F..) bir gün bunlardan bahsederek diyordu ki:

— Bilmezsiniz nekadar hassas bir hayvandır... Sonra bana son derece düşkündür. Şimdi siz onu bu odada hapsedin, ben buradan çıkıp iki saatlik bir yere gideyim. Siz de onu salıverin.. Benim kokumu takip ede ede nerede isem gelir beni bulur. Ne dersiniz buna?

Dinliyenlerden biri:

— Ne diyeceğiz, dedi. bir hamama git... Birkaç saat terledikten sonra kendini keselet. Sonra adamakıllı bir sabunlan. Daha sonra da çamaşırlarını külhanda yaktırıp bir kat yeni çamaşır giy.

Hakaret yok

Kayınvalde kızına çıkıştı.

— Damadıma ikide birde köpek diye hakaret ediyormuşsun utanmıyor musun? Ben seni böyle mi terbiye ediyorum.

Genç kadın cevap verdi:

— Vallâhi hakaret maksadile söylemiyorum anne..

— Nasıl olur?

— Kocam en küçük hareketimden pireleniyor da..

Mısır dönüşü

Tarih muallimi talebeden birine sordu:

— Yahudiler Mısır dönüşünde Bahriahmeri geçtikten sonra ne yaptılar?

Çocuk derin derin düşündükten sonra cevap verdi;

— Ne yapacaklar efnedim.. çöl güneşinde üstlerini başlarını kuruttular.

Papağan

— Bizim bayan tam yüz kiloya çıktı...
— Aman kıymetini bil, et pahalılaşıyormuş!..

Sarhoşun korkusu..

Sarhoş evinin pencerelerinde ışık görünce ayılır gibi oldu, kendi kendine:

— Eyvah, dedi, mel'un karı hâlâ uyumamış.. Belli ki, beni bekliyor. İçeriye girersem işim dumandır...

Bir zaman sokaklarda dolaştı. Arasıra evinin önünden geçiyor, ışıkların hâlâ sönmemiş olduğunu görünce;

— Ne yapacağız yarabbi, diyordu. Sokakta dursam soğuktan öleceğim... İçeriye girsem karı fena kızgın. Bu gece keyfimi burnumdan getirecek. Ne yapmalı?

Nihayet düşündü ki, karısı bu gece hiddetlidir, kendisile hesaplaşmadan uyumamıya azmetmiştir. Dakikalar geçtiği nisbette bu hiddet artacaktır. O vakit şöyle bir muhakeme yaptı;

— Her kadın gibi benim karı da dalkavukluktan hoşlanır. İçeri gir, ağız açmasına meydan bırakmadan bir yalan kıvırırım, dedi.

Sarhoş kapıdan girince bağırmıya başladı:

— Nekadar mesudum karıcığım, nekadar mesudum. Dünyalar benim oldu. Arkadaşım Ekremi bilirsin. Dünyada kimseleri beğenmez, herkesi tenkit eder. Bu gece Ekrem senin için ne dedi biliyor musun?

— Ne dedi?

— Senin nekadar fevkalâde bir karın var, sen nekadar bahtiyarsın. Seni kıskanıyorum, dedi.

Kadın gülümseyerek kocasına yaklaştı, ve saçlarını okşadı;

— Ekrem hata etmiş kocacığım.

— Estağfurullah... Bilâkis hakikati söyledi.

Kadın bu defa saçları yakaladı ve ilâve etti;

— Ekrem bu gece senin başına gelecek şeyin dehşetini bilse kıskanmak şöyle dursun, bilâkis sana acırdı.

İstiyen istiyene

— İtalya, Fransadan Tunusu, Korsikayı, Cibutiyi istiyormuş..

— Oda bir şey mi? Daha mühimmi: Bizim bayan benden şapka, elbise ,iskarpin istiyor!

NAMUSLU HIRSIZ

Büyük Macera ve Heyecan Romanı

— 10 —

Hacı Rüstem:

— Vah zavallı çocuk, dedi, hakikaten başını belâya sokmuşsun...

Demirsoy bir sigara yakarak devam etti:

— Sen kari ne olduğunu bilirsin ama mecmua ne olduğunu bilmezsin İmam efendi... Bunlardan her biri en zengin ve canlı bir erkeği esfeli safiline batırmıya kâfi kuvvet ve felâketlerdir. İkisi birden bir adamın başına musallat olunca ne hale geleceğini sen tasavvur et..

Mecmuayı çıkaracağım zaman arkadaşlar bana yardımlarını vadetmişlerdi. Eksik olmasınlar, sözlerinde durdular. Mecmuanın parasını yemek hususunda muhterem çocukların bana hayli yardımları dokundu. İdarehane gündüzleri bir seyyar lokanta, akşam üstleri bir meyhane halini alıyordu. Senelerdenberi sokakta aç dolaşan ve ince barsakları kurufasulye yemekten tesbihe dönen bu oğlanlar, benim zavallı paracıklarımla Mayıs sülükleri gibi kanlanıyorlar, kanlandıkça tabiî azıyorlar; azdıkça içip hovardalaşıyorlardı. Çocukluk ve tecrübesizliğimden istifade eden kâğıtçı ve matbaacı vesaire esnafmın beni soydukları yetmiyormuş gibi, onlar da namıma öteye beriye borç ediyorlardı. Hattâ bazıları da idarehanedeki öteberi eşyayı satmıya kadar varmışlardı.

Buna mukabil mecmualar gittikleri yerden ambalâjları açılmadan geri geliyor ve iadeleri doldurmak için ayrıca depolar kiralamıya ihtiyaç hâsıl oluyordu. İade edilen mecmualarla bina yapmak âdet olsaydı, benim zavallı mecmualarla muhakkak Taksimde birkaç apartıman meydana getirir ve doktorlara parmak ısırtırdım.

Bir yandan mecmua ve arkadaşlar beni elbirliğile alaşağı ederlerken, öte taraftan karı beni mahvediyor, tımarhane delisine döndürüyordu.

Bu kızla evlendiğim zaman kendi kendime demiştim ki:

«Fakir bir ailenin kızı olması benim lehimedir. Onu kolayca memnun edebilirim». Halbuki hesabım tamamile tersine çıkmıştı.

Bu kadın senelerdenberi çektiği mahrumiyetin acısını bir anda benden çıkarmak istiyordu. Ne kadar da çok şeyde gözü varmış yarabbi! Sokak camekânlarında, gazete ilânlarında ne görürse istiyor, «Olmaz» dediğim zaman evi başıma yıkmıya kalkıyordu.

Bankadaki paralarım altı aya kalmadan suyunu çekmişti. Tam o esnada öteki felâket, daha doğrusu saadet zuhur etti. Yani senin Âdem paraları alıp kaçtı.

Hacı Rüstem:

— Vah zavallı çacuğum, dedi, felâket felâket üstüne geldi desene...

Demirsoy güldü:

— Sabret... Bu felâketin benim için ayni saadet olduğunu şimdi anlıyacaksın.. Saadetlerin birincisi mecmuanın kapanması oldu. Bendeki paraların suyunu çektiğini anlayınca arkadaşlar ortadan sır oldular,. Bir müddet sonra ben de onlar gibi yapmak mecburiyetinde kaldım, yani kendimi Babıâli caddesinden yok ettim. Çünkü alacaklılar beni her tarafta aramıya başlamışlardı.

Saadetlerin ikincisine gelince, bu daha ehemmiyetlidir. Onu da anlatayım.

Bir akşam şaşkın bir halde eve dönmüştüm. Karım evvelâ hiç bir şey farketmiyerek: «Hani bileziğim geldi mi?» dedi. Antrparantez söyliyeyim ki, her sabah kapıdan çıkarken yükte hafif, pahada ağır bir şey ısmarlanır, akşama gelmezse kıyametler kopardı. Maamafih geldiği zaman da «Neden benim istediğim renkte almadın da başka renkte aldın» yolunda başka türlü bir münakaşa çıkardı.

O gece karımın sualine cevap vermedim ve kapının yanında bir sandalyeye çöküverdim.

Evvelâ: — Kurnazlık mı ediyorsun? Diye bağırdı. Fakat saçlarımın karışıklığını, yüzümün rengini görerek şaşırdı:

— Sen sarhoşsun galiba, dedi, o serseriler seni yine içirmişler...

Bende buna da cevap yok..

— Ayol cevap versene..

Kadın cevap vermedikçe sinirlenerek beni omuzlarımdan sarsacak olmuştu. Sandalye ile beraber «Pat» diye yüzü koyun yere yıkıldığımı biliyorum okadar.

Kendime geldiğim zaman yatakta idim. Yatağın karşısındaki aynada kendimi görünce şaşırdım. Evvelâ odama yabancı bir adam girmiş sandım. Başımda koca man bir sarık vardı. Meğer yere düştüğüm zaman kafam yarıldığı için böyle yapmışlar. Ayni sukutun neticesi olarak burnum şişerek bir manda burnu haline gelmiş, tanınmaz bir şekil almıştı.

Karım gözlerimi açarak yatakta doğrulduğumu görünce bana sualler sormıya başladı.

Kendime gelmiş olduğum için şu cevapları verdiğimi hatırlıyorum:

— Bana hiç bir şey sorma artık... Ben batmış, iflâs etmiş bir adamım... Bankadaki paralar bitti. Kömür şirketine verdiğim para da ayni âkibete uğradı. Seninle kuru hasır üzerinde kaldık. Maamafih nevmit olma... Çalışacağım, kendime bir mevki yapacağım ve seni tekrar mesut edeceğim.

Karım dudaklarını büktü:

— A miskin kocacığım, dedi, sen elinde dünya kadar paran varken bukadar beceriksizlikler, münasebetsizlikler yapıp bu hale gelirsen on parasız kaldığın zaman nasıl kendini toplıyacaksın?

— Gencim, kuvvetliyim, dedim.

O cevap verdi:

— Gençsin ama cahilsin. Bir mektepten bile mezun değilsin... Kuvvetine güveniyorsun ama kuru kuvvet insana hamallıktan başka bir şey yaptıramaz.

Artık dayanamadım:

— Münasebetsizlikler yaptığımı söylüyorsun, dedim. İyi ama a iki gözüm, yaptığım en büyük münasebetsizlik varımı yoğumu sana harcamış olmaktır.

O sinirli bir kahkaha ile cevap verdi:

— Kadına sarfedilen para hiç bir zaman münasebetsizlik sayılmaz... Sen cahil olduğun kadar da terbiye ve nezaketten mahrum bir erkek imişsin... İnsan karısına aldığı birkaç parça şeyi onun başına kakar mı? Hem doğrusunu istersen senden ne gördüm. Ciğeri iki para etmez ne kakavan karılar servet içinde yüzüyor.

Karıma verilecek çok cevaplar vardı. Fakat nedense ağzımı açmak istemiyordum. Sadece:

— Peki... Öyle olsun, dedim.

O gece bana bir nöbet geldi. Sabaha kadar çarpınıp çırpındım ve ortalık ağarırken derin bir uykuya daldım.

Öğleye doğru uyandığım zaman kendimi yatağımda yalnız buldum. Kuş uç-

muş, kervan geçmiş, yani karı evin içinde nekadar işe yarar eşya varsa toparlayıp bir arabaya atarak anasının evine kaçmıştı.

* * *

Demirsoy biraz durup düşündükten sonra devam etti:

— Serde cahillik, toyluk ve fazla olarak da şaşkınlık vardı.

Mecmuanın batması, paraların çalınması, üstelik de karımın beni bırakıp kaçması hem izzeti nefsimi kırmış, hem kalbimi yaralamıştı. Bu kadın beni türlü türlü hayal inkisarlarına düşürdüğü halde onu derinden derine sevdiğimi sanıyordum. Ümit edilecek bir şey kalmadığını bildiğim halde mektuplar yazdım, araya adamlar koydum, nihayet bir gece dilenci gibi kapılarını çaldım.

Zihnimde ona söylenmek için tatlı cümleler, hattâ şiirler hazırlamıştım. Fakat kaynanam beni görür görmez hızla kapıyı yüzüme kapadı ve pencereden bağırmıya başladı;

— Senin ne işin var burada... Hadi çekil git bakayım.

— Meraklanmayım... Ona söylenecek iki kelimem var... Müsaadenizle söyledikten sonra gideceğim, dedim.

Kaynanam daha fazla edebsizleşti:

— Öküz öldü, ortaklık ayrıldı, dedi, ben kızımı senin gibi serseri ile konuşturamam... Evlâdımın başını ateşe yaktığım yetmiyormuş gibi, bir de kapımıza mı geliyorsun? Sarhoş musun, deli misin, ne olduğunu bilmeden sana emniyet eder miyim?

Karım pencereye gelmişti. Anası onu elile geri iterek:

— Kafanı çıkarma, dedi, belki elinde tabanca falan vardır... Böyle kopuklardan her şey beklenir..

Karım:

— İlâhi anne, diye güldü, o miskinin elinden o da gelmez. Onu yapmak için sapına kadar erkek olmalı...

Kaynanam buna rağmen beni tehdit ediyor, dilenci kovar gibi:

— Hadi oğlum... Kısmetini başka yerden ara... Bir daha kapımızı çalarsan seni polise teslim ederim, diyordu.

Bu kadınlara karşı içimde büyük bir tiksinti ile kapıdan ayrıldım. Bir erkeğin bir kadına olan aşkını söndürmek için en iyi çare o kadını ona âdî bir mahalle karısı şeklinde göstermektir. Hâsılı karımdan buz gibi soğumuştum.

Arkadaşlara gelince; bunlar karıdan daha vefalı çıktılar. Birkaç gün kol kola verip meyhaneleri gezdik, tanıdıklarımızdan ötekini berikini kafese koymıya çalıştık.

Fakat ben bu hayata alışmak istidadını bir türlü gösteremiyordum. Bir gün karşıma çıkan ve beni sarhoş vaziyette bulan bir baba dostu kolumdan yakaladı:

— Gel oğlum.. Seninle konuşacağım, var, dedi.

Bu adam hayatın iç yüzünü anlamış temiz ve enerjik bir insandı:

— Daha gençsin, dedi, hayattan ümidini kesmiye hakkın yok.. Babadan kalan paranın hayırı olmadığını tecrübenle anladın. Edebiyat ve şiir gibi hulyaların da karın doyurmıyacağını elbete aklın kesmiştir. Soysuz bir karıyı omuzlarına almakla kendini korkunç bir yük altına sokmuştun. Böyle bir karı senin elinde Karun serveti olsa nihayet iki senede darmadağın ederdi. Şimdi bu vesile ile bu belâdan da kurtularak hafiflemiş bulunuyorsun..

Sana bir avukat yazıhanesinde ufak bir kâtiplik bulayım,. Orada çalışır ve ekmek paranı kazanırken bir yandan da tekrar mektebe devama başlar, tahsiline bıraktığın yerden devam ederek iyi kötü bir diploma elde edersin..

Allah razı olsun, bu eski baba dostu bana en müşkül zamanımda el uzatmak suretile bana hakikaten babalık etti. Diğer taraftan ben de göründüğüm kadar budala ve karaktersiz bir adam değilmişim. Bir yandan yiyecek ve yatacak paramı temin eden işime dört elle sarılırken, öte yandan da mektebe devam ederek tahsilimi bitirdim.

Sütten ağzım yandığı için yoğurdu üfliye üfliye yiyordum. Bu ihtiyat sayesinde tuttuğum her işte muvaffak oldum. Yavaş yavaş kazancım yoluna girdi. Sonra ikinci defa olarak şimdiki karımla evlendim. Bu ikinci evlenişte ilk tecrübemin çok tesiri olmuştu. Evlenilecek bir kadında ne gibi vasıflar aramak lâzım geleceğini artık anlamıştım. Sahte cazibeye ve kuru gürültüye pabuç bırakmıyordum. Sonra bir kadının nasıl idare edilmesi lâzım geldiğini de öğrenmiştim. Eski karım dışardaki işlerimin bir an evvel yıkılmasına yardım etmişti. Yeni karım bilâkis işlerimin günden güne ilerlemesine yardım etti. Görüyorsun ki, bugün tam mânasile mesut bir insanım. Geçineceğim bana yetip gidiyor. Fazla lükse, fantezide gözüm kalmadı.

Demin bana, gökten düşercesine gelen servete niçin fazla sevinmediğimi zannederim ki, şimdi anladın Hacı efendi... Fazla mal göz çıkarmaz. Kendi ayağile gelen bu paranın başım üstünde yeri vardır... Fakat yine tekrar ediyorum ki, ne ben, ne de karım bu zenginlik karşısında sevinmiş değiliz...

Eski manevî oğlun Âdeme bizim tarafımızdan selâm ve teşekkür et. Teşekkürüm, paramı bana yeryüzünde bir misli daha görülmemiş şahana bir faizle ödediği içindir. Fakat asıl büyük teşekkürüm evvelce bu parayi benden çalarak ve beni kuru hasır üstünde bırakarak daha vaktim varken çalışmıya ve adam olmıya sevkettiği içindir.

İmam ayağa kalkmıştı.

— Bana müsaade, dedi, daha uğrıyacak yerlerim var...

Demirsoy:

— Güle güle, dedi, fakat arasıra beni yoklamazsan darılırım.

— Devam edecek —

İki Mektup

Bay filândan bay falana:

«Ailemin sizinle âşıkana münasebetlerde bulunduğuna dair bazı haberler kulağıma çalındı. İşin esasını bir de sizden öğrenmek merakına kapıldım. Centilmen bir adam sıfatile münasebetinizin derecesi hakkında izahat vermenizi hürmetlerimle dilerim.»

İmza: Filân»

Bay falandan bay filâna;

«Ailenizle âşıkana münasebetlerde bulunup bulunmadığıma dair izahat istiyen mektubunuzu aldım. Ailenizin namusu üzerine yemin ederim ki, bu hususta işittikleriniz doğru değildir. Hürmetler.

İmza: Falan

Bilârdo masası

Klüp müdürü, akşam üstü bilârdo salonuna girdiği zaman şaşırdı. Bilârdonun çuhası yerine çiçekli, dallı, ipek bir kumaş geçirilmişti. Garsonu çağırdı:

— Bu rezaleti kim yaptı?

— Zevceniz.

— Neden?

— Bilârdo çuhasının rengi akşam tuvaletine uymuyormuş da..

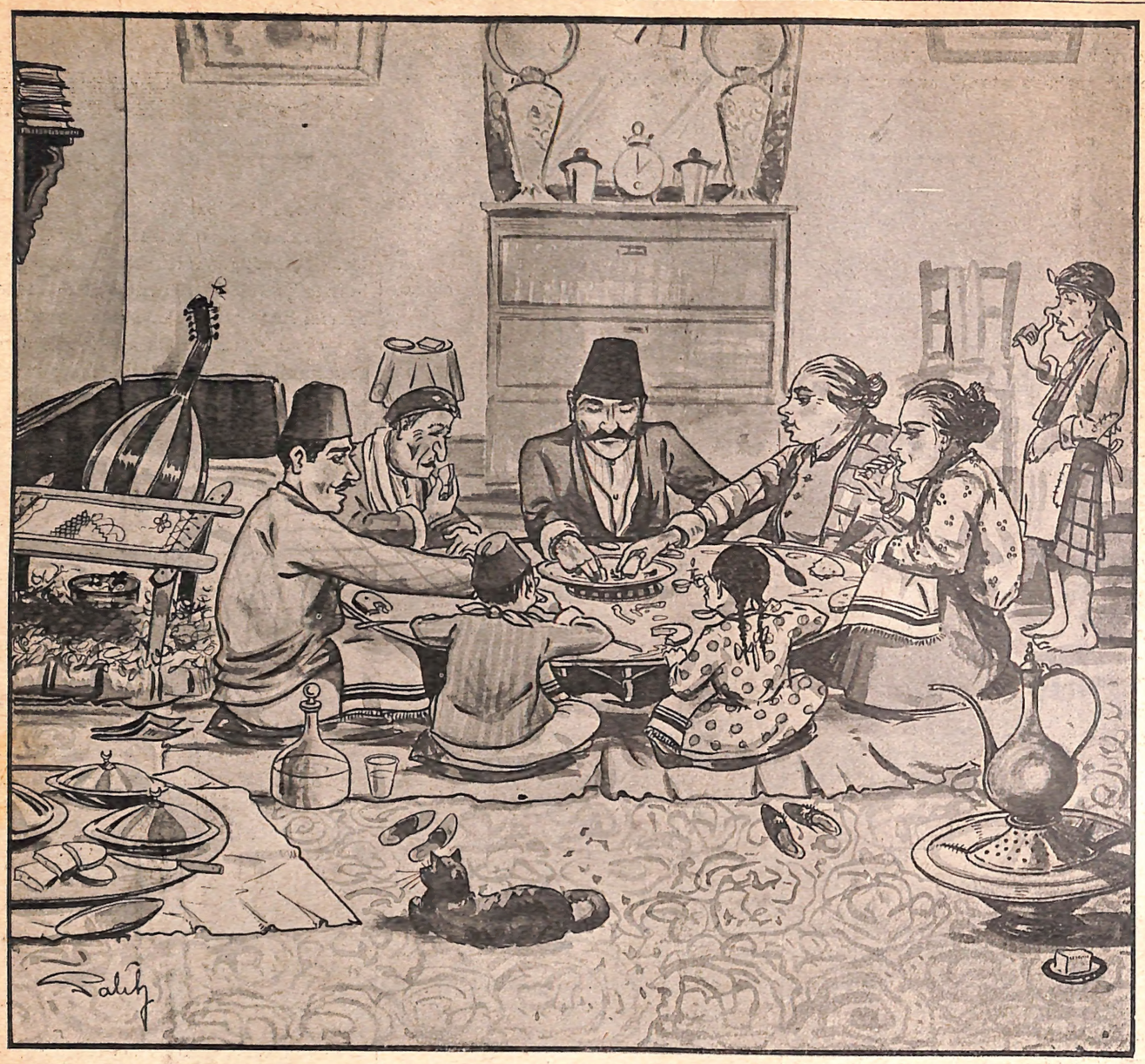

TARİHTEN ÇİZGİLER:
Masada yemek yenilmesinin fazla alafrangalık sayıldığı günlerde..
SİNİDE TAAM!..

Dostları himaye

(A..) dostu (C..) yi görmiye geldi:

— Son derece müşkül bir vaziyetteyim, dedi, herifin birinden seksen lira borç almıştım, vaktinde ödiyemedim. Türlü edebsizlik yapıyor, beni tehdit ediyor.. Sen benim en yakın dostumsun... Paran olduğunu da biliyorum.. Allah aşkına şu seksen lirayı ver de beni bu belâdan kurtar... Ben de ilerde ona vereceğim parayı sana vereyim.

(C..) yüzünü buruşturdu, kaşlarını çattı:

— Yazık sana yazık, dedi, ben de seni hakikî bir arkadaş sanırdım... En yakın dostum diye beni senelerdenberi aldatırsın. Eğer beni hakikaten seven bir dost olaydın...

— Daha evvel sana müracaat ederdim mi diyeceksin?.

— Hayır... Nasıl olsa yanmış olduğu anlaşılan o yabancı herifi kurtarıp beni yakmıya teşebbüs eder miydin?

Bir keşif

Sakallı serseri sokakta ellerini cebine sokmuş, ağır ağır yürüyordu.

Arkasından gelmekte olan bir arkadaşı seslendi:

— Yahu sen kendini öldürünciye kadar uğraşacaksın.

— Neden?

— Neden olacak, soğuktan. Şu havaya bak bir kere... Kış günü grip salgını ortalığı kas kas kavururken insan gömlek giymeden sokağa çıkar mı? Bu tedbirsizliği senin gibi yaşını başını almış adamlar değil, kışın denize giren sporcu çocuklar bile yapmaz.

Serseri döndü ve sordu:

— Peki ama, sen beni arkamdan gördün. Gömleksiz sokağa çıktığımı söyledin. İçime gömlek giymediğimi nereden gördün?

Öteki cevap verdi:

— Ceketinin sırtındaki delikten..

Bütün ağrıları kesen emsalsiz bir ilâç

Neokürin

NEOKÜRİN, baş, diş ve romatizma ağrılarını derhal keser.
NEKÜRİN, Grip, Nezle ve soğuk algınlığında emsalsiz bir devadır. Ateşi düşürür, vücut kırgınlığını alır.
NEOKÜRİN, bayanların aybaşı sancılarını keser ve âdeti kolaylaştırır.
NEOKÜRİN'i daima tercih ediniz.
NEOKÜRİN, mideye, kalbe ve böbreklere zarar vermez. Günde 2 - 3 tane alınabilir. NEOKÜRİN ismine dikkat ediniz. Bir kaşe 6, altılık kutu 30 kuruştur. Her eczanede bulunur.

Sıhhatini Seven RADYOLİN Kullanır

Diş doktoru diyor ki:

«İyi bir diş macununda, diş etlerine muzır tesirleri olmıyan antiseptik bir madde bulunmalı, asıl dişleri temizleyici madde, mineleri sıyırmıyacak şekilde hazırlanmış olmalı, içinde hamız olmadıktan başka ağızdaki humuzları da temizlemek üzere kalevi maddeler ihtiva etmeli ve nihayet koku ve lezzeti nefis olmalıdır.»

İşte Radyolin budur.

Sabah, öğle ve akşam yemeklerinden sonra RADYOLİN KULLANINIZ.

Kolaylık-Şıklık

/ Her seyden evvel kolaylığı arayan spor meraklısı Bayanlar, onlar için yapılmış olan bu sentür-külotları giyerek şıklığı da temin etmiş olurlar. Hututu inceltir. Vücudun tenasübünü düzeltir ve en şedid hareketlerde bile kat'iyyen kaymaz.

Fiyatı 7 1/2 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız : ez

J. Roussel Paris

İSTANBUL, Beyoğlu Tünel meydanı 12 No.lu. Mağazamızı ziyaret ediniz veya 18 No.lu tarifemizi isteyiniz. Fiyatlarımızda büyük tenzilât.

Aylık Ev Doktoru

Sıhhatini korumak, âcil vaziyetlerde alınacak tıbbî tedbirleri bilmek her insan için lâzımdır. Fakat bütün bunları ilmî dil ile yazılmış kitaplardan öğrenmek ancak meslek adamları için mümkündür. İşte bu güçlüğü gidermek gayesi ile mütahassısların idaresinde neşredilmekte olan (Aylık Ev Doktoru) bir aile içinde akla gelen her mevzua temas etmek suretile okuyucularını tenvir etmektedir.

Güzel renkli bir kapak, bol resimler ve her sayısında en meraklı, faydalı yazılarla çıkan bu yegâne aile mecmuası, bir evin başlıca ihtiyaçlarından birini teşkil etmektedir.

Beyhude ıstırap çekmeyiniz

Nevrozin

Bütün ağrıların panzehiridir

BİR KAŞE

NEVROZİN

bu muannit baş ve diş ağrılarını süratle izaleye kâfidir.
Romatizma evcaı, sinir, mafsal ve adale ıztırapları NEVROZİN'le tedavi edilir.
Nezle, grip ve bronşite karşı en süessir ilâç NEVROZİN'dir.

Nevrozini tercih ediniz

İcabında günde 3 kaşe alınabilir.
İsmine dikkat, taklitlerinden sakınınız ve Nevrozin yerine başka bir marka verirlerse şiddetle reddediniz.

«BUGÜNKÜ TÜRKİYE» bu hafta çıkan formasile bu mükemmel eser tamamlanmış bulunuyor. Çıkan bütün formalar idarehanemizde bulunur. Beher formanın fiatı 25 kuruştur.

KARİKATÜR

Salamon — Şu dükkâni kiralayip tayyare hücumlarina karşi bir yardimda bulun mak istiyorum...
Moiz — Siğinak mi yapacaksin?
Salamon — Yok be kuzum, piyango bileti satacayim!..

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.

Basıldığı yer: Ahmet Sait Matbaası